

— Той е!

Радостни, децата затичаха към домоветъ си. Гошко удари магаренцето, и то подскачайки заклаушка малката бъчонка.

На другата сутринъ училищниятъ дворъ се разбуди отъ веселитъ викове на много деца. Нѣкогашното старо българско училище, пребоюдисано нѣколко пжти съ цвѣта на поробителитъ, като че ли се пробуди отъ тежъкъ сънъ. То сякашъ трепна съ почернѣлия си покривъ, отърси отъ раменетъ си набралата се болка и изведнажъ като чesвътна съ всичкитъ си прозорци. Само вратата зѣеше като дълбока рана и напомняше за страшното, но минало вече робство. Нея, както и училищнитъ маси, румънцитъ бѣха задигнали и отнесли заедно съ робуването.

Нищо. И безъ нея входътъ е красивъ. Децата сж насѣдали по стжпалата и чакатъ. Въ читѣ имъ гори пламъкътъ на една голѣма радостъ.

Тѣ чакатъ. И знаятъ, че той ще дойде. Видѣли сж го. Дошелъ е да ги учи на родния имъ, майчинъ езикъ. Ще ги учи на български езикъ.

— Ехъ, защо се бави!

— Иде ли, бе Митко?

Митко клати отрицателно глава. А надъ него трепти утринното небе.

— Ехъ, ще си имаме вече български учителъ.

— Азъ имамъ букварче, — каза Минчо и показва едно старо, но добре запазено букварче още отъ 1918 година.

Две деца засричаха: „Буквар - че“.

— Иде! — извика колкото му гласъ държи Митко... Иде!

Всички деца се събраха и образуваха китка отъ малки човѣчета.

Учителътъ влѣзе въ училищния дворъ.

— Добро утро, деца.

Децата се спогледаха. Не знаеха какво да отговорятъ. Радостта имъ притисна гърлата, и тѣ не можеха да говорятъ. Изведнажъ Гошко извика: — Ура! Да живѣе нашиятъ учителъ!

Едно сърдечно и силно „ура“ залѣ цѣлия дворъ и дълго време не стихна. Развълнуванъ, учителътъ не каза нищо. Погали нѣколко момченца по коситъ, щипна по бузичкитъ две момиченца и разлѣ обичътъ си върху всички.

Следъ това, заедно съ учителя, децата влѣзоха въ една учебна стая. Тамъ учителътъ имъ говори много. А тѣ слушаха и пламчетата въ читѣ имъ ставаха все по-голѣми и по-голѣми. Всички чувствуваха, какъ нѣщо леко стопля малкитъ имъ измжчени сърдца.

Иванъ Фичевъ